

Branka Tafra
Hrvatski studiji Sveučilišta u Zagrebu
Odjel za kroatologiju
Borongajska cesta 83d, HR-10000 Zagreb
branka.tafra@hrstud.hr

BROJ I ROD ISPOČETKA¹

O gramatičkim kategorijama roda i broja dosta se pisalo i u hrvatskom i u stranom jezikoslovlju² pa je prva pretpostavka da je sve o njima jasno. S druge strane one su obrađene u svakoj gramatici jer su temeljne kategorije, uče se i u osnovnoj i u srednjoj školi pa je druga pretpostavka da su svladane i da znanje o njima ide u osnovno znanje u poznavanju materinskoga i stranoga jezika. Međutim, podaci pokazuju da obrazovani hrvatski govornici nisu sigurni u određivanju roda i broja pojedinih imenica. Ovim se radom želi istražiti uzrok toj nesigurnosti, preispitati opisi tih dviju kategorija u hrvatskim gramatikama te predložiti razredbeni kriterij za razvrstavanje imenica po broju i rodu i model njihova opisa.

Uvod

Za uvod bi mogao, kao mala vježba, poslužiti jedan naslov Nedjeljka Fabrija: »Sva moja 'vježbanja života' u *riječkoj Taliji*«. ³ U njem rod i broj triju imenica nisu sporni pogotovo što u njihovu određivanju pomažu odredbene riječi. No, ipak je potreban komentar. U gramatikama i rječnicima hrvatskoga jezika ne može se naći da su te tri imenice *singularia tantum*. Vlastito ime, zna se, nema množinu, nema ju ni glagolska imeni-

¹ Ovdje *ispočetka* znači 'nanovo, ponovno' i zato nije upotrijebljen prijedložni izraz *iz početka* koji ima drugo značenje.

² Usp. Colbert 1999. i 2000. i veoma opsežnu literaturu tamo. U hrvatskom je jezikoslovlju vrlo pouzdan vodič kroz kategoriju roda Babić 1998. Rod i broj su često obrađivani zajedno, usp. zbornik radova *Rod i broj u srpskohrvatskom jeziku*, 1984; Ivić 1989.

³ Referat je pod tim naslovom najavljen za znanstveni skup *Riječki filološki dani*, 16–17. XI. 2006, ali je Fabio održao referat pod drugim naslovom.

ca *vježbanje* kad se upotrebljava u svom primarnom značenju (*Ni u poznim godinama ne odustaje od jutarnjega vježbanja.*), a nema ju ni imenica *život* u većini svojih mnogih značenja (*On je i u svojim poznim godinama pun života.*). Otvorimo li bilo koji rječnik, nećemo uz imenicu *vježbanje*, ako ju uopće nađemo, naći gramatičke podatke o broju, a uz imenicu *život* naći ćemo N mn. *životi* ne zbog promijenjena naglaska (što bi bio pravi razlog), nego zato što se taj oblik redovito stavlja. Kad se upotrebljava u značenjima koja ima u primjerima kao što su *ljubavni život* ('područje ljudskoga djelovanja'), *suočiti se sa životom* ('ljudska stvarnost'), ta imenica nema množinu, ali kad znači 'ljudsko biće' (*Ako si spasio jedan život, kao da si spasio tisuće života.*), ona ima punu paradigmu broja. Ako se vratimo naslovu, jasno je da se množinski oblik *vježbanja* treba dovesti u vezu sa značenjem te riječi u novom kontekstu. Možemo zaključiti da semantika i te kako ima utjecaj na gramatiku i da, ono što je za ovu temu najvažnije, i gramatičke kategorije mogu biti višeznačne.

Stanje i uzroci

Prije nekoliko godina istraživao je odnos spola i roda s gramatičkoga i leksikografskoga stajališta, čiji su rezultati objavljeni u radu *Razgraničavanje roda i spola (gramatički i leksikografski problem)*⁴ (Tafra 2005). Poticaj je bio u gramatičkoj odrednici uz natuknicu *papa* kojom se ta imenica određivala kao ženski rod u Anićevoj rječniku (Anić 1998). Tada su istraživačke imenice koje referiraju na mušku osobu i koje nemaju nikakve morfološke pokazatelje iz kojih bi rod mogao biti predvidiv. Provedena anketa među jezikoslovcima i studentima filoloških studija (dakle, viša obrazovna razina ispitanika) pokazala je visok stupanj nerazumijevanja gramatičke kategorije roda, ali je i pogled u rječnike i gramatike pokazao nedostatnu obradu s nizom pogrešnih podataka. Takav se porazni rezultat mogao tumačiti odabirom netipičnih, recimo »težih« primjera. Otada je preko ispitnih studentskih testova praćeno znanje o rodu i broju. Najlošiji su redovito bili odgovori na zadatke u kojima je traženo da se odrede rod i broj zadanih imenica. Premda studenti na predavanjima dobivaju novije spoznaje o tim dvjema kategorijama, rezultati i dalje ne zadovoljavaju jer studenti dolaze s iskrivljenim shvaćanjem koje su stekli u dotadašnjem svom školovanju. Godine 2006. ponovno je provedena anketa među studentima prve, druge i treće godine filološkoga usmjerenja na dvama fakultetima (Hrvatski studiji i Filozofski fakultet u Zagrebu), ali i među profesori-

⁴ Stoga u ovom radu tomu problemu pristupamo nanovo (ispočetka), a ne prvi put, iz početka.

ma hrvatskoga jezika u zagrebačkim srednjim školama.

Anketni listić

Označi znakom + rod i broj ovih imenica. Ako je imenica *singulare* ili *plurale tantum*, označi ju znakom + (npr. *žena* ž. r. +, *jd.* +; *svatovi* m. r. +, *pl. t.* +).

imenica	m. r.	ž. r.	s. r.	jd.	mn.	sg. t.	pl. t.
<i>babetina</i>							
<i>djeca</i>							
<i>dvojica</i>							
<i>drvosječa</i>							
<i>kukavica</i>							
<i>lažljivica</i>							
<i>kolica</i>							
<i>vješala</i>							
<i>balonja</i>							
<i>leđa</i>							
<i>dječurlija</i>							
<i>tata</i>							
<i>momčad</i>							
<i>SAD</i>							
<i>unučad</i>							
<i>mraz</i>							
<i>mladež</i>							
<i>jugo</i>							
<i>momče</i>							
<i>lenonice</i>							
<i>granje</i>							
<i>zaruke</i>							
<i>trnci</i>							
<i>Vinkovci</i>							
<i>Novi</i>							
<i>gruđi</i>							
<i>bol</i>							
<i>sol</i>							

Anketu je ispunilo ukupno 109 studenata. Rezultati pokazuju određenu razliku s obzirom na fakultet, ali je u sve tri skupine ispitanika za pojedine imenice previše pogrešaka, npr.: u velikom su postotku *djeca* i *unučad* srednji rod i množina, *dvojica* muški rod i množina, *kolica* ženski rod.

Nakon analiziranih rezultata može se zaključiti da oni nikako ne zadovoljavaju. Ovdje navodimo ilustracije radi nekoliko najtipičnijih pogrešaka i njihov postotak:

Filozofski fakultet, slavistika, 1. god.

- *djeca*, 87,5 % s. r. i 100 % mn., od čega je 21 % pl. t.
- *kolica*, 74 % ž. r.
- *dvojica*, 54 % m. r., 96 % mn./pl. t.
- *dječurlija*, 79 % mn./pl. t.
- *unučad*, 58 % s. r., 70 % mn./pl. t.
- *leđa*, 65 % ž. r.

Hrvatski studiji, kroatologija, 2. god.:

- *kolica*, 79 % ž. r.
- *vješala*, 62 % ž. r.
- *leđa*, 67 % ž. r.

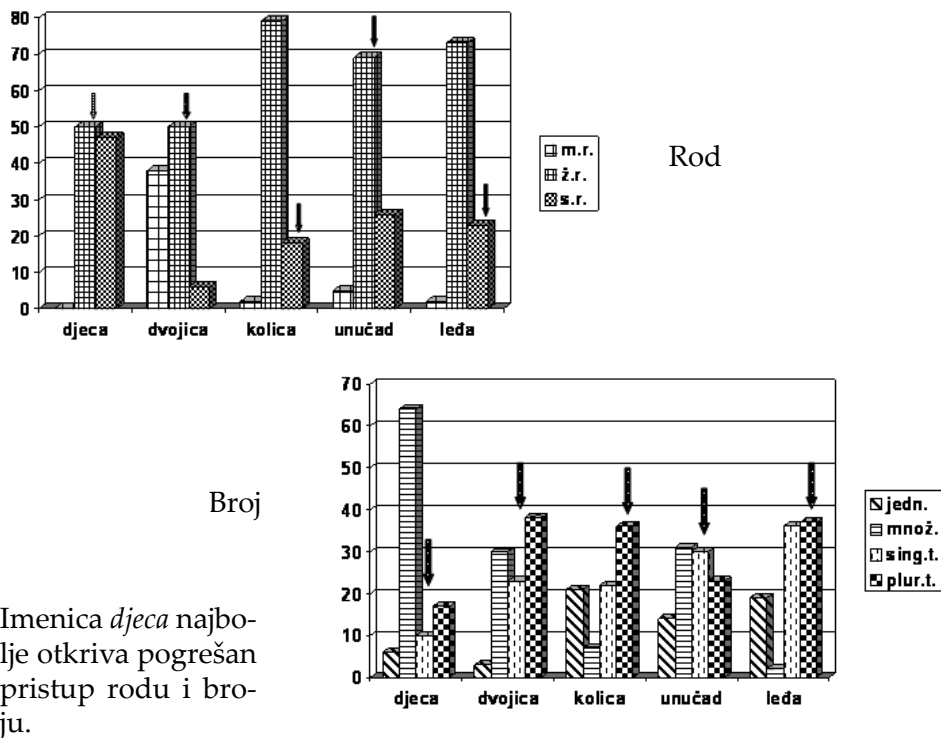
Hrvatski studiji, kroatologija, 3. god.:

- *dvojica*, 28,5 % m. r., 67 % mn./pl. t.
- *kolica*, 83 % ž. r., 66 % jd./sg. t.
- *vješala*, 63 % ž. r.
- *leđa*, 87 % ž. r., 74 % jd./sg. t.

zagrebački srednjoškolski profesori:

- *djeca*, 100 % mn./pl. t.
- *dvojica*, 50 % m. r.
- *leđa*, 62 % ž. r.
- *kolica*, 75 % ž. r.
- *mladež*, *unučad*, 75 % pl. t.

Skupne rezultate za tipične primjere pokazuju iduća dva grafikona (strelica označuje ispravan odgovor). Ako se usporede rezultati za obje kategorije, tada se dobiva potpunija slika rezultata, npr. ispravnost višega postotka odgovora da su *djeca* ženskoga roda potire istodobni izrazito visok postotak odgovora da je riječ o množini.

Imenica *djeca* najbolje otkriva pogrešan pristup rodu i broju.

<i>djeca</i>	ž. r., %	s. r., %	jd./sg. t., %	mn./pl. t., %
FF, 1. g.	13	87	0	100
HS, 3. g.	46	52*	4	96
HS, 2. g.	79	21	41	59

Najlošiji je rezultat dobiven na Filozofskom fakultetu na kojem su studenti 100 % odgovorili da je imenica *djeca* množina odnosno *plurale tantum*, ali je takav odgovor dobiven i od profesora. Najbolji je rezultat na 2. godini Hrvatskih studija: 79 % ž. r. te 41 % jednina (ili sg. t.). Iako zadnji rezultat ne zadovoljava, ipak je mnogo bolji od drugih dviju skupina, što je rezultat drugačijega pristupa kategorijama roda i broja u nastavi. Očito je da studenti imaju iskrivljenu predodžbu o rodu i broju koju su stekli u svom školovanju od osnovne škole do fakulteta i da je teško promijeniti već jednom naučeno. Zabrinjava što su i profesori redom dali pogrešne odgovore.

Dvojne su pogreške kod imenice *djeca*: jedni odgovaraju da je to imeni-

* 2 % je bilo bez odgovora.

ca ženskoga roda (*ova djeca*), a drugi da je srednjega roda (u podlozi zna-
nje da je *dijete* srednjega roda), a i jedni i drugi da je imenica u množini. Iako
se zna da je to zbirna imenica i da zbirne imenice u hrvatskome uglavnom
imaju samo jedninu, jak je utjecaj semantike jer leksičko značenje te imeni-
ce i njoj sličnih zamagljuje njezino gramatičko značenje. Zanimljivo je da i
u priručnicima nekih slavenskih jezika ima neslaganja u gramatičkoj obra-
di tih imenica. Tako se jednom za rusku imenicu *дѹтя* navodi da je množi-
na *дему* (Ožegov), a drugi put da se množinski oblici *дему* »upotrebljava u
značenju množine« od *дѹтя*, dakle bila bi druga riječ (Ušakov). No, bez ob-
zira na to kako se tumači, kao član pune morfološke paradigme ili kao sa-
mostalna množina (u ruskome se umjesto *дѹтя*, pogotovo u kosim padeži-
ma, upotrebljava druga imenica: *ребенок*), činjenica je da u slavenskim je-
zicima postoje množinski oblici, npr. češ. *děti*, slovački *deti*, polj. *dzieci*, ukr.
дѹму, za razliku od hrvatskoga u kojem nema množinskih oblika. Treba na-
pomenuti da množinski oblici u tim jezicima pokazuju određenu samostal-
nost u odnosu na jedninske s obzirom na drugu sklonidbenu vrstu ili dru-
gi rod (u onim jezicima u kojima množinski oblici imaju rod), npr. u češko-
me je *děti* ženskoga roda i sklanja se kao *kost*, a jednina *dítě* pripada imeni-
cama srednjega roda s proširenom osnovom na -t-. Budući da je determina-
tor glavni pokazatelj roda te da je u hrvatskom jeziku nastavak -a pokazatelj
i N mn. s. r. (*ova sela*), svi su dobiveni pogrešni odgovori utemeljeni u gra-
matici. Stoga u tom slučaju treba uključiti i kategoriju padeža pa će sklonid-
ba »otkriti« rod i broj.

Da bi se pronašli mogući uzroci tomu neznanju, bilo je potrebno razgo-
varati sa studentima, pregledati literaturu iz koje su u svom obrazovanju
mogli nešto naučiti i proučiti neke jezikoslovne znanstvene radove u koji-
ma se nalaze podaci o tim dvjema kategorijama. Budući da je anketa pro-
vedena i među profesorima hrvatskoga jezika od kojih se dobivaju temeljni
podaci o rodu i broju, premda nije bio reprezentativan uzorak ispitanika,
skupljeno je dovoljno podataka da se može zaključiti kako pogreške u
određivanju kategorija roda i broja imenica nastaju zbog nekoliko čimbe-
nika, od kojih izdvajamo važnije:

1. nejasno lučenje jezika od izvanjezične stvarnosti, gramatike od se-
mantike, ali i nedovoljno poznavanje njihove međuovisnosti
 - a. neprepoznavanje rodovne semantičke motiviranosti u imenica
koje završavaju na -a i koje referiraju a) na muške osobe (*vojvoda*),
b) na muške i ženske osobe (*izjelica*)
 - b. neprepoznavanje rodovne semantičke nemotiviranosti u imenica
koje označuju mnogo, a gramatički su jednina (*djeca*)

c. neprepoznavanje imenica *singularia (dvojica)* i *pluralia tantum (vrata)*

2. nelučenje tvorbe riječi od fleksije, odnosno nerazumijevanje što je nova riječ, a što oblik jedne riječi (odatle izjednačivanje odnosa *dijete : djeca* s odnosom *polje : polja*)

3. nedostatna ili pogrešna obrada roda i broja u jezičnim priručnicima.

Ovdje ne možemo sada ulaziti u to kako predavači obrađuju to nastavno gradivo, ali se pretpostavlja da se drže udžbenika. Zanimarivši pojedinačne pogreške u samim priručnicima, osnovni je propust u obradi roda što se on povezuje sa sklonidbenim vrstama umjesto s kategorijom broja, a u obradi obiju kategorija što se vrlo malo ili nimalo ne obrađuju ne tipični primjeri.

Prvi se uzrok može otkloniti tako da se neprestano ističu primjeri razgraničenja jezika i nejezika (*vidim pokojnika*, neživo u stvarnosti, živo u jeziku, *vidim hrast*, obratno; *momče*, muško, u jeziku srednji rod), ali i njihova veza (*drvosječa*, m. r., *izjelica* m. ili ž. r.), a drugi da se jasnije razgraniči fleksija od derivacije. Uklanjanju trećega uzroka, pa onda i prvih dvaju uzroka, mogu pridonijeti bolji jezikoslovni opisi. Da bi se to postiglo, hrvatski bi jezikoslovci morali biti suglasni u mišljenju, što očito nisu kako pokazuju jezikoslovni priručnici i znanstveni radovi, iz kojih je vidljivo da se poimanje roda i broja razlikuje od autora do autora. Kao i kod drugih kategorija, i kod ovih dviju ima graničnih slučajeva (npr. kojega su roda neke imenice na -ež, može li neka imenica uopće imati množinske oblike), ali se većini imenica mogu jednoznačno odrediti i rod i broj. Zbog toga čudi da se imenice *pluralia tantum* proglašavaju imenicama u jednini ili da se imenice muškoga roda koje nisu sporne proglašavaju imenicama ženskoga roda, što se sve može naći u hrvatskoj jezikoslovnoj literaturi.

Veoma su važne prve informacije koje djeca dobivaju u školi i na osnovi kojih stječu početno znanje o nekom predmetu. Ako dijete nauči u trećem razredu da se pridjevi dijele na opisne, gradivne i posvojne, ono nikako s razumijevanjem ne može shvatiti značenje pridjeva *hrastov* u primjerima *hrastov stol*, *hrastove šume*, *hrastov nametnik*, ili *školski* u primjerima *školska torba*, *školska klupa*, *školski odbor* ili *mačji* u *mačje dlake*, *mačji kašalj*. U trećem se razredu osnovne škole učenici prvi put sreću s gramatičkim kategorijama roda i broja i odmah stvaraju iskrivljenu sliku. Problem je dobro postavljen: »Želiš li odrediti rod imenice pomoći će ti riječi **ovaj, ova, ovo, ovi, ove, ova**« (Pavličević-Franić i Domišljanović 2006:9), a potom u zadatku stoji: »Prvu riječ u rečenici napiši najprije u ženskome, a zatim u

srednjem rodu. *Pijetao šeće dvorištem.*« Prva je riječ (*pijetao*) muškoga roda i ne može biti ni u ženskom ni u srednjem rodu. Samo na mjesto nje može doći neka druga imenica koja je ženskoga odnosno srednjega roda. U drugom se zadatku pak traži da se imenice stave u množinu, a među imenicama je i *drvo*. Vjerojatno autori nisu mislili da će devetogodišnjaci znati da imenica *drvo* ima dva oblika za množinu: *drva* (komadi srušenoga stabla) i *drvèta* (živa stabla) i da će pritom znati da se drugi množinski oblici uopće ne upotrebljavaju. Ako su pak željeli dobiti odgovor *drveće*, a pretpostavka je da je upravo taj odgovor tražen, što potvrđuje idući citat (v. dolje) iz udžbenika, onda je to potpuno pogrešno jer je ta imenica u jednini i ona uopće nema množinu (pripada imenicama *singularia tantum*).

U udžbeniku su uspješno povezani rod i broj u primjerima (jednina i množina): *majka* — *majke*, *razred* — *razredi*, *selo* — *sela*, ali potom dolaze primjeri koji objašnjavaju odakle toliko odgovora da su *djeca* množina:

»Pazi!
čovjek — ljudi
otac — očevi
brat — braća
dijete — djeca
uho — uši
oko — oči« (str. 10)

Gramatički odnos *oko* — *oči* nije isti kao što je odnos *dijete* — *djeca* i *brat* — *braća* jer *oči* jesu množina, a *djeca* i *braća* nisu. Zanimljivo je da se jezikoslovci nikad neće zabuniti u određivanju roda i broja imenica *pučanstvo*, *stanovništvo*, *rodbina*, *lišće*, *granje* ..., a te su imenice također zbirne i *singularia tantum*. Mogao bi biti razlog semantički zato što *djeca* i *braća* označuju osobe pa se ono što takve imenice znače lakše shvaća kao skup pojedinačnih entiteta nego ono što znače imenice tipa *granje*, *lišće* u kojih nisu tako jasno razlučeni članovi skupa. No, s druge strane i imenice *rodbina*, *stanovništvo* također označuju osobe. Čini se da se ipak dovoljno ne razlikuje što je jedna, a što dvije riječi⁵ ili se olako prelazi preko činjenice da su, primjerice, *brat* i *braća* dvije riječi. Usto se imenice *singularia tantum* očito ne obrađuju temeljito, što je bitno za shvaćanje rodovne semantičke nemotiviranosti. Naime, imenice *brat* i *dijete* nemaju množinu⁶ pa se ta pra-

⁵ Time se može objasniti često tumačenje da homonimi imaju isti izraz, što bi značilo da je to jedna riječ (v. više o tome u Tafra 1986).

⁶ Imenica *brat* imala je množinu u starini (npr. *Družbo čestita i juveni brati* /M. Držić; *Akademijin rječnik* s. v. *brat*/), imaju je i danas neki čakavski i kajkavski govori, a imaju je i neki slavenski jezici, npr. češ. *bratři*. Za razliku od hrvatskoga jezika, u kojem imenica *braća* ima samo jedninske oblike, primjerice u ruskome je imenica *братья* množina. Prema tomu, različiti su putovi razvoja morfoloških paradigmi kategorije

znina nastoji na neki način popuniti. Jednako je tako i s imenicama *tele* i *dugme*. Određujući imenice *telad* i *dugmad* množinom, popunjava se prazno mjesto, a da se pri tome uopće ne misli na gramatičku činjenicu da u hrvatskom jeziku nema sklonjive imenice koja u množini ima nulti nastavak ili imenice ženskoga roda koja u množini ima nastavak -a (odgovori da su *djeca* ženskoga roda množine). Potrebno je tijekom obrazovanja što češće isticati činjenicu da je kategorija broja fleksijska kategorija, odnosno da su njezini pokazatelji mali zatvoreni skupovi gramema koji se lako i prepoznaju i nauče. U našim se jezičnim priručnicima nedostavno opisuje promjena roda u morfološkoj paradigmi kategorije broja (obično se navodi samo različitost roda u jednini i množini imenice *oko*), iako i u drugim jezicima postoji ista pojava, npr. u fr. *amour* 'ljubav' u jednini je muškoga roda (*cet amour d'enfance est le plus beau*), a u množini kad znači 'lijepi doživljaji; pustolovine', ženskoga roda (*ces amours d'enfance sont les plus belles*) (Meščuk 2000:245–246).

U drugom razredu srednje škole učenici se ponovno sreću s kategorijama roda i broja. Odredbe u udžbenicima mogu samo zbuniti. Tako tvrdnja da su *телиći* i *telci* supletivna množina od *tele*, *pilići* od *pile*, *janjići* od *janje* (Lončarić i Bičanić 2003) unosi zbrku u više pojmova. Pojam supletivnosti temelji se na različitosti (*čovjek* — *ljudi*, *dobar* — *bolji*, *ja* — *mene*) i ne obuhvaća istokorijenske riječi. Zatim, učenici na taj način ne mogu shvatiti pojam *singularia tantum* jer im se nudi zamjena za množinske oblike, jednom zbirne imenice (*braća*, *telad*), a drugi put množinski oblici od drugih imenica (*телиć*, *telac*). Zbirne imenice ostaju potpuno nejasne jer se, primjerice, tvrdi da imenice *djeca*, *gospoda*, *vlastela* traže predikat u množini kao *pluralia tantum* srednjega roda, ali da se sklanjaju **kao** imenice ženskoga roda u jednini, umjesto da se kaže da one **jesu** imenice ženskoga roda u jednini, ali da se po sročnosti s predikatom od njih razlikuju. Jednako tako u *Hrvatskoj gramatici* (str. 101) nakon tvrdnje da su imenice koje znače muško biće muškoga roda, imenice koje znače žensko biće ženskoga roda stoji da postoje izuzeci pa da se uz imenice *momče* i *djevojče* pridjevne riječi »slažu kao s imenicama srednjega roda«, a uz imenice *djevojčurak*, *curetak* »slažu kao s imenicama muškoga roda«. Jednostavnije je bilo reći da se spol i rod ne podudaraju uvijek, što se vidi iz tih imenica koje znače žensku osobu, a srednjega su i muškoga roda. Nekim autorima spol i rod su isto. Čubrić (2004:14) tvrdi: »U imenica za živo gramatička se kategorija roda podudara sa spolom.« Tvrdnja nije točna, a primjera za nemotiviranost roda spolom ima napretek ne samo u hrvatskom jeziku nego i u drugima, npr.: hrv. *momče*, *djevojče*, *ljudeskara*, *dupin*, *lisica*, *vrabac*, *lastavica* i među hrvatskim dijalektima i među slavenskim jezicima.

ca, njem. *Fräulein* 'gospođica', *Weib* 'žena' (obje imenice srednjega roda), fr. *professeur* 'profesor' (muški rod koji označuje i žensku osobu). Ni u jednom jeziku, čak ni u onima koji imaju dvorodovni sustav kao što je francuski, ne postoji potpuna motiviranost roda spolom, a pogotovo to ne može biti u trorodovnim ili u četverorodovnim sustavima.

U istom, drugom razredu gimnazije, ali od drugoga autora (Dujmović-Markusi 2004), izabran je drugačiji kriterij za određivanje roda pa učenici uče da se rod određuje prema nastavku u nominativu. Dakle, prema takvu shvaćanju imenice na -a ženskoga su roda. I u Silića (2003:22) imenice na -a ženskoga su roda: »Vojvoda je naime ženskoga roda, ali muškoga spola. (...) Spoj pak s kakvom pridjevnom riječju pokazuje da je muškoga spola: hrábar-Ø vójvoda.« Takvo razmišljanje nije usamljeno⁷ jer i u srpskoj gramatici nalazimo jednako tumačenje (Stanojčić i Popović 2004:79): »Imenice kao što su: *tata, deda, vladika, sudija, aga* – imaju promenu imenica sa zavišetkom -a, dakle, gramatičkog su ženskog roda (kao imenice *kuća, žena*), ali su prirodnog muškog roda, jer je atribut uz njih kao atribut uz imenice čovek, učitelj: *dobar tata*.« Upravo spoj s pridjevnom riječi pokazuje da su te imenice muškoga roda jer pridjevi dobivaju rod, broj i padež od imenica. Gramatike i određuju rod imenica po slaganju s pridjevnim riječima, što se vidi i u gramatikama drugih slavenskih jezika. Pašov (2004: 65) navodi bugarske imenice *баца, татко, отец* koje u nominativu imaju različite nastavke, ali su sve tri muškoga roda zato što uz njih stoji pridjev *добър*, a *татенце* srednjega jer uz nju dolazi pridjev *добро*. A. Menac (1975:58) već je davno za ruski, što se može primijeniti i na hrvatski, utvrdila da imenice na -a nije teško riješiti kad znače osobu jer su muškoga roda kad znače mušku osobu (*nana, vоевода, Ваня*), ženskoga kad znače žensku (*ученица, сестра, Наташа*) i općega kad znače mušku ili žensku osobu (*сирота, пъяница*). Kad bi *vojvoda* bio ženskoga roda, tada bi bila ovjerena ova rečenica: *Bal je priredila vojvoda, koja je željela naći muža svojoj kćeri*. Naime, zamjenica se *koji* mora slagati u rodu i broju s imenicom na koju se odnosi. Ako tomu dodamo i druga dva slučaja imenica s nominativnim nastavkom -a koja stvaraju probleme pri određivanju roda, a to su *singularia tantum* (tip *djeca*) i *pluralia tantum* (tip *vrata*), riješili smo najveći dio problema s rodom i brojem u hrvatskom jeziku.

⁷ Pogotovo nije usamljeno u sveučilišnoj kroatističkoj nastavi jer je i Anić smatrao da je *vojvoda* ženskoga roda, a i danas se, barem prema onomu što se može čitati na internetskim stranicama Odsjeka za kroatistiku Filozofskoga fakulteta u Zagrebu, predaju na satovima morfologije pod e-sklonidbom »imenice ženskoga roda i muškoga spola«, upravo onako kako je Anić te imenice obradio u svom rječniku: *bradonja, kolega, vođa, vojvoda, papa ... ženski rod i muški spol*. O tome više u radu *Razgraničavanje roda i spola (gramatički i leksikografski problem)* (Tafra 2005).

Kad se tvrdi da se imenice *djeca, braća, dvojica, trojica* i sl. »sklanjaju kao imenice ženskoga roda koje u nominativu jednine završavaju na *-a*« (Silić i Pranjković 2005:108), kao da se sugerira da to nisu imenice ženskoga roda. A jesu, kao što su *knjiga, žena*, ali s jednom razlikom, nemaju množinske oblike. Za opis roda, broja i padeža tih imenica nema nikakve veze to što se sklanjaju kao *žena* jer se tako sklanja i imenica *drvosječa*, koja je muškoga roda. Imenica *djeca* je ženskoga roda jednostavno zato što je podudarno atributno slaganje: *ova djeca, ove djece, ovoj djeci* kao što je *ova žena, ove žene, ovoj ženi*. I tu nema nikakve dvojbe i zato je trebalo izričito navesti da je ženskoga roda, što je izbjegnuto.

Ne vodeći računa o tome što je jedna, a što dvije riječi, neki će hrvatski jezikoslovci olako reći da su u opreci *tele : telad* kao jednina : množina. U hrvatskome postoji više⁸ riječi kojima se označuje mlado od krave, a koje su tvorene od istoga korijena: *tele, telčić, telić, telac, telad, telce, telence, telče, telešce, telčec* (kajk.), *telčina*. Od tih riječi najčestotnije su i stilski neutralne *tele* i *telad*. Obje nemaju množinu. U svom školovanju hrvatski su govornici već stvorili iskrivljenu sliku o množini. Nije čudo da je studentima teško shvatiti da nešto što je moguće u stvarnosti brojiti nije množina kad su već prije naučili iz osnovnih jezičnih priručnika da »nejednakosložne imenice na *-e* ili *-če* (*pile, čeljade, tele, prase, siroče*) imaju ili supletivnu množinu (*pilići, telići, siročići, praščići*) ili im kao množina služi zbirna imenica (*pilad ...*)« (Frančić, Hudeček i Mihaljević 2005:91). Da stvar bude još gora, sve je potkrijepljeno tablicom u kojoj u koloni »jednina« stoje imenice *pile, tele ...*, a u koloni »množina« *pilići / pilad, telići / telad* itd. Postoje u znanosti, pa tako i u jezikoslovlju stvari koje se mogu tumačiti ovako ili onako, ali se nikako ne može proglašavati da je *telići* množina od *tele*. Nema nikakva razloga da u pravopisnom rječniku (Babić, Finka i Moguš 2000) stoje natuknice *pilići* i *pilad, telići* i *telad* jer *pilad* i *telad* nisu uopće pravopisni problem, a *pilići* i *telići* imaju svoje jedninske oblike, koji su osnovni leksi-kografski oblici. Njihovim se stavljanjem u suodnos sugerira njihova gramatička i značenjska identičnost, što nikako nije točno, a pogotovo nije točno kad se u tom pravopisu nađe ovakav primjer: *pače -eta, N mn. pačići, zb. pačad*. U svim se tim priručnicima opisuje jezični sustav u kojem su to pojmovi dviju razina.

Obrada kategorije broja i njezinih gramema podudara se uvelike s obradom sklonidbe jer se suprotstavljaju dva člana morfološke paradigme, jednina i množina. Zašto se u suvremenim priručnicima u takvu for-

⁸ Ovdje nije bitno koliko ih je, uostalom možda postoji još koja u narodnim govorima, ali je bitno da su to posebne riječi koje imaju različita obilježja gramatičke kategorije broja.

malnom opisu u suodnos stavljaju *bure* i *burad* i *dijete* i *djeca* objašnjenje se nalazi u Maretićevoj gramatici: »Pravi im se plural različito nadoknađava: govori se npr. *jaganjci* (od *jagnje*), *jarići* (od *jare*), *pilići* (od *pile*) ..., a uzimaju se i zbirne imenice, npr. *burad*, *jagnjad* ...; tako je i *djeca* (mjesto *djetca*, od *dijete*)« (Maretić 1963:164). Dakle, za sve je kriv Maretić, ali ga današnji jezikoslovci nisu pažljivo čitali. Maretić ne kaže da su *jaganjci* i *jagnjad* supletivna množina, nego kaže da se množina njima »nadoknađava«. Tako se nepotrebno u jedan formalni opis uvodi pragmatika, ali se pritom ne ide do kraja jer bi se u tom slučaju trebala svakako opisati razlika između upotrebe množinskih oblika i zbirnih imenica, a razlika je velika s obzirom na upotrebu kvantifikatora uz te imenice, npr. *pet grana* : *mного grana*, *pet jarića* : *petero jaradi*.

U nas i stranci uče pogrešno određivati rod. Prema knjizi *Hrvatski kao drugi i strani jezik* kaže se da bi se u rječnicima uz odrednice za rod imenica trebalo korisnike »uputiti na razlikovanje roda i spola imenice jer je potrebno znati da će se neke imenice označene kao ž. r. slagati s pridjevima i zamjenicama u muškome rodu (*tata*)« (Jelaska i sur. 2005:208). Tako su prema kroatističkoj literaturi *tata*, *bradonja*, *vojvoda*, *papa* ... postali ženskoga roda. Pritom nitko nije protumačio što je s osnovnim gramatičkim pravilom koje kaže da se atribut s imenicom slaže u rodu, broju i padežu jer primjeri kao što je *hrabar vojvoda* u njihovu modelu poništava dio toga pravila.

U jezikoslovnoj se literaturi imenice tipa *izjelica* redovito navode kao imenice ženskoga roda⁹ premda je ispravno reći: *ovaj izjelica*, što u tom slučaju isključuje ženski rod. Ovdje treba dopuniti gramatičku odredbu da imenice muškoga roda koje znače neko zanimanje, titulu i sl. mogu označivati osobe obaju spolova (*profesor*). S obzirom na to da *ova izjelica* referira i na mušku i na žensku osobu, i imenice općega roda, a ne samo muškoga, podjednako se odnose na oba spola kad se spol neutralizira, kad on nije bitan. Kad je bitan, onda se to jezičnim sredstvima može izreći: *profesor* i *profesorica*, *ovaj izjelica* i *ova izjelica*. Opći rod¹⁰ poznaju i drugi slavenski jezici, npr. u ruskome imenica *умница* može biti ili muškoga ili ženskoga roda: *Петя — большой умница*, *Маша — большая умница* (Gvozdev 1967:149). Kad je riječ o tim imenicama, uglavnom na -ica, potpuno je neprihvatljivo stajalište da su to imenice ženskoga roda. »Tako su neke imenice na -a gramatički ženskoga roda¹¹, a mogu označavati i mušku i žensku osobu« (Znika 2006:119). Uz tu

⁹ O tome više Tafra 2005.

¹⁰ Ovdje ne ulazimo u to je li to najbolji naziv.

¹¹ U gramatici i nema drugoga roda osim gramatičkoga.

odredbu stoji primjer *taj kukavica, ta kukavica*,¹² ali i objašnjenje da su u množini takve imenice muškoga i ženskoga roda (*ti kukavice, te kukavice*), »ovisno o tome koju osobu označuju« (isto). Zaista je neshvatljivo zašto bi množinski oblici *ti kukavice* i *te kukavice* bili muškoga i ženskoga roda, a jedninski *taj kukavica* i *ta kukavica* ženskoga. Vjerojatno autorici *taj kukavica* može biti ženski rod jer sklonidbenu paradigmu izjednačuje s rodom, što se vidi iz ovih njezinih riječi: u rječnicima »oznaka *m.*, *f.* ili *n.* označuje samo tip morfološke paradigme« (Znika 1994:317). To je samo djelomično objašnjenje jer se i u množini takve imenice sklanjaju po sklonidbi *e*. U takvu su pristupu sve imenice na -a ženskoga roda, što jednostavno nije točno.¹³ Odredba da se neka imenica sklanja kao imenice ženskoga roda ili još gore po »ženskoj sklonidbi« i da se pritom ne kaže kojega je roda imenica samo zbunjuje. Inače je i kao takva tvrdnja netočna jer se imenice ženskoga roda sklanjaju po dvjema vrstama: *e* i *i*. I kada se kaže da je riječ o sklonidbi imenica ženskoga roda na -a, opet nije točno jer one mogu biti i na -e (*Mare*). Ostaje u tom pristupu još nedorečenosti, npr. jesu li i imena muških osoba *Nikola, Matija, Ante, Ivo* te hipokoristici *ujo, braco* također ženskoga roda?

Kao što smo vidjeli iz raščlambe rezultata provedene ankete i iz primjera u udžbenicima, veliku pomutnju unose opisi zbirnih imenica za koje se često (npr. Raguž 1997:22) kaže da su zbirna množina. U ovom slučaju značenje imenica *užad, tanad, telad* ne igra nikakvu ulogu jer su te imenice, bez obzira na značenje, jednina (*singularia tantum*) ženskoga roda.¹⁴ Kategorija broja ima svoje morfološke oznake i u taj se formalni opis ne bi trebao uvoditi semantički broj.

Kad je posrijedi obrada kategorije broja, treba naglasiti da su imenice *singularia tantum* vrlo slabo ili nikako obrađene, te da u rječnicima uz mnoge natuknice koje nemaju množinu stoji N mn. Promjenljivost broja u višeznačnica, ovisno o njihovu pojedinom značenju, nije uopće ni dotaknuta. Tvrdnja pak u literaturi da uz jedninu i množinu postoji i treća oznaka kategorije broja — zbrojina (Peti 2001), odnosno singular, plural i kolektiv (Karpov 1998:116, u: Kordić 2005:193) ne može se za hrvatski prihvatiti. Sve dok u jeziku postoji samo *ovo lišće, ovoga lišća*, a ne postoji *ova lišća*,

¹² U ovom je slučaju riječ o osobama, ali kad se kukavicom imenuje ptica, tada je ta imenica samo ženskoga roda.

¹³ O pogrešnim oznakama roda u rječnicima već je pisano, a jedna takva (da je *papa* ženskoga roda) bila je povod za pisanje triju radova (spomenuti o rodu i spolu, drugi o brojevnim riječima i treći o kategoriji osobnosti) (Tafra 2005) te predavanja na Zagrebačkom lingvističkom krugu 10. 4. 2007. pod naslovom »Kako je tata postao žensko«.

¹⁴ Anić je unio pravu zbrku u njihov gramatički status, npr. *telad, pilad, ždread* sr. zb., *braća, djeca, gospoda* nemaju oznake roda, samo odrednicu da su zbirne.

imenica je *lišće* jednina.¹⁵ Utjecaj semantike, a zbirnost jest semantička kategorija, na gramatiku ima posljedice na rod imenica kad one referiraju na osobu, odnosno kategorija osobnosti uvelike djeluje na rod (*ova gorila u zoološkom vrtu, ovaj gorila u disku, ova vodopija raste kraj potoka, ovaj vodopija popije litru odjednom*). Hrvatski rječnici uopće ne bilježe promjenu ni roda ni broja zbog promjene značenja. Dobri se primjeri mogu naći u stranim rječnicima. Navest ćemo ruski primjer zbog sličnosti s hrvatskim. Kad *голова* znači 'čelnik', imenica je muškoga roda¹⁶, a kad znači 'glava', ženskoga je roda. Semantika je toliko utjecala na gramatiku da se osim promjene roda mijenja i naglasak, u prvom značenju akuzativ glasi *голову*, a u drugome *голове* (Ožegov i Švedova 2001:135–136). Na kategoriju broja djeluje promjena značenja, odnosno prelazak iz nebrojivoga u brojivo zbog širenja polisemične strukture, ili obratno, kad se opći leksik upotrebljava u terminološkom značenju.

Na osnovi rezultata ankete među studentima i nastavnicima te na osnovi pregledanih udžbenika i literature moguće je zaključiti da je opis roda i broja pun netočnosti, a da je znanje o tim kategorijama nezadovoljavajuće. To vrlo zorno potvrđuje na kraju ove raščlambe samo nekih izvora zbirka pitanja i odgovora sa srednjoškolskih takmičenja iz hrvatskoga jezika na županijskoj i državnoj razini. Na tim su se takmičenjima točnim odgovorima priznavali ovi primjeri (Čubrić, Dlaka i Kurtak 2003:172): *leđa, kola* jednina, *vrata, kola, vojvoda* ženski rod. Takve se pogreške na toj razini (pitanja prolaze mnogostrukih provjere) nikako ne bi smjele događati.¹⁷

Rasprava i moguće rješenje

Rod imenica morao bi se obrađivati odvojeno od njihove sklonidbe jer za razdiobu imenica u sklonidbene vrste rod ne može biti kriterij zato što se imenice istoga roda sklanjaju po različitim sklonidbenim vrstama, odnosno u istu sklonidbenu vrstu ulaze imenice različita roda (tablica 1 i 2). Međutim, u gramatikama se vrlo često upravo rod veže uz sklonidbeni tip, pa se utvrđuje da se razlika među imenicama različita roda »uspostav-

¹⁵ Imenice *singularia tantum* mogu se pluralizirati (*lišća, kisici, gripe ...*), ali tada prelazimo s gramatičke na komunikacijsko-obavijesnu jezičnu razinu, što nije predmet ovoga članka.

¹⁶ To je značenje iz razgovornoga jezika kao i u hrvatskom jeziku, ali se u hrvatskome ne mijenja rod. Kao u ruskome, rod se mijenja i u ukrajinskome kad znači 'predsjedavatelj'.

¹⁷ Ima u toj knjizi, nažalost, i drugih pogrešaka, npr. *troje, četvero* proglašeni su pridjevima, a *obje* imenicom (str. 180). Kad bi bilo tako, moralo bi se objasniti po kojoj se to sklonidbi mijenjaju ti pridjevi i ta imenica.

lja gramatičkim morfemima (nastavcima)« (Silić i Pranjković 2005:97),¹⁸ ili se tvrdi da se »imenički ... rod izriče nastavkom« (Ham 2002:39). Takva bi tvrdnja bila ispravna u slučaju da sve imenice jednoga roda pripadaju samo jednomu sklonidbenomu tipu. No, to nije tako.

Tablica 1. Odnos nominativnoga nastavka i roda

nastavak u N jd.	m. r.	ž. r.	s. r.
-a	<i>vojvoda</i>	<i>knjiga</i>	<i>doba</i>
-o	<i>braco</i>	<i>Sapfo</i>	<i>selo</i>
-e	<i>Jure</i>	<i>Ane</i>	<i>polje</i>
-Ø	<i>stol</i>	<i>radost</i>	<i>unuče</i>
-i	<i>juni, juli</i>	<i>mati</i>	—

Tablica 2. Odnos roda i sklonidbe

sklonidba	a	e	i	pridjevna*	Ø
m. r.	<i>stol</i>	<i>vojvoda</i>	—	<i>Novi</i>	<i>don</i>
s. r.	<i>selo</i>	—	—	<i>cijelo</i>	<i>doba</i>
ž. r.	—	<i>knjiga</i>	<i>radost</i>	<i>Engleska</i>	<i>Ines</i>

Ako se izbací rod kao kriterij za razredbu imenica u sklonidbene vrste, bit će sasvim svejedno kojega su roda imenice *braco*, *djeca*, *žena*, *tata*, *izjelica*. Bitno je jedino da se sklanjaju po istoj, e-sklonidbi, a po njoj se mogu sklanjati imenice ženskoga roda (*žena*), imenice muškoga roda (*tata*) i imenice općega roda (*izjelica*). S druge strane, kad se govori o rodu, treba izbaciti iz »igre« sklonidbene vrste i nominativni završetak. Griješi se kod imenica muškoga roda koje završavaju na samoglasnik. Takvih je imenica malo i one se više ne šire. U jezičnim priručnicima slavenskih jezika uglavnom nema netočnosti u određivanju njihova roda.

O kriterijima pak za određivanje roda dosad se dosta pisalo. Ukratko se može reći da je glavni kriterij atributno slaganje, odnosno da su naši stari gramatičari bili u pravu kad su imenicama dodavali pokaznu zamjenicu. Međutim, taj je kriterij potrebno u nekim slučajevima kombinira-

¹⁸ Šteta što autori nisu ostali pri G jd. kao najboljem i najstarijem kriteriju za razdiobu imenica u sklonidbene vrste.

* Budući da se imenice tipa *Novi* i *Engleska* ne sklanjaju ni po jednoj od triju vrsta (*a*, *e*, *i*), potrebno je uvesti u sklonidbene vrste četvrtu, pridjevnu, a budući da postoje imenice koje se uopće ne sklanjaju (*doba*, ženska prezimena, neka ženska i strana imena, dio posuđenica, npr. *ledi*, *madam*), tada treba uvesti i petu sklonidbenu vrstu — nultu (Tafra 2004).

ti s drugima da bi se razriješila dvojba kojega su roda imenice tipa *ova skripta, ova vrata, ova braća*. Ovdje treba dodati u tu kombinaciju i kategoriju broja jer je bez njezina poznavanja jednostavno nemoguće onomu tko ne zna značenje riječi *babinje* odrediti rod zato što se iz lika te riječi daje iščitati dvoje: srednji rod (jd.) i ženski rod (mn.).¹⁹ Ima dosta imenica, pogotovo toponima, kojima je moguće odrediti rod tek kad se zna jesu li jednina ili množina: *Sali, Tučepi, Maldivi, Bali*, premda će i tu ponekad biti sumnje, npr. jesu li *ovi Sali i Kali* ili *ove Sali i Kali*.²⁰ Imenice *pluralia tantum*, kao što je primjer *babinje*, mogu se jedino ispravno shvatiti ako se uz njih obrađuju zajedno rod i broj. U razmatranje svakako treba uzeti i posuđenice jer se one uklapaju u morfološki sustav hrvatskoga jezika.

Premda se atributno i predikatno slaganje najčešće podudara (*ova je žena dobra, ovo je dijete dobro*), ima slučajeva u kojima se ta dva slaganja ne podudaraju, ali se dosad imenice koje imaju funkciju subjekta i različito slaganje u rodu i broju sa svojim atributom i s imenskim predikatnom nisu proglašavale dvojnoga roda kako to čine Silić i Pranjković (2005:17): »Brojevine se imenice tipa *dvojica* ponašaju kao zbirna imenica *djeca*. I one su u sintagmatskim odnosima (kad je posrijedi nominativ) srednjega roda množine (*Dvojica su* (muškaraca) *stigla jučer*), a u paradigmatskim odnosima ženskoga roda jednine (*S onom dvojicom stigle su i njihove žene*).« Upravo sintagmatski odnos u drugoj rečenici (*s onom dvojicom*) pokazuje da je riječ o ženskom rodu i o jednini. Rod je sintagmatska kategorija koja ima svoje morfološke pokazatelje (npr. *gradski park, gradska bolnica, gradsko čudo*). Imenica ga može promijeniti (v. tablicu 3), ali nikako zbog različitoga atributnoga i predikatnoga slaganja koje imaju neke imenice (*dvojica, djeca, braća* ...). Pogledajmo primjere: *Ova je djevojka dobar prijatelj. Ovogodišnji su bekavci najbolja generacija. Golema većina studenata su stipendisti*. Imenice *djevojka, bekavci, većina* nisu dvostrukoga roda iako imaju različito atributno i predikatno slaganje. Gramatike, pa tako i one koje su namijenjene studentima, navode uglavnom prototipne primjere kao što su ovi: *Konj je brz, I kobila je brza, Ždrijebe nije brzo* (*Hrvatska gramatika*). Rod je tu očit, ali slijedeći tu gramatiku vrlo se teško može odrediti kojega je roda imenica *većina* kad se može reći *Većina je poslušna, Većina ptica su selice*. Dovoljan je samo jedan takav primjer pa da se kriterij pokaže nevaljanim. U raspravi o rodu ne može se ipak mimoći ni predikatno slaganje. Svakako je potrebno reći

¹⁹ Upravo je takav odgovor dobiven na jednom ispitu.

²⁰ Prema HER-u izlazi da je *ovaj Kali, Kalija*, i *ovi Sali*, iako je već odavno u jezikoslovnoj literaturi pisano o tome da su *ove Sali, ove Kali*.

da imenice tipa *djeca* i *braća* jesu ženskoga roda jednine, ali da se razlikuju od drugih imenica ženskoga roda u jednini upravo po predikatnom slaganju jer traže množinski oblik predikata: *djeca skaču*, *djeca su dobra*. Nazivalo se to slaganje po smislu ili semantičko slaganje (Babić 1998), ili pak nesročnost, za ovu temu to nije bitno jer se rod imenice određuje iz atributnoga slaganja, premda je on u većini slučajeva prepoznatljiv i iz predikatnoga slaganja.

Za niže stupnjeve obrazovanja dovoljno je navesti prototipne ostvarenje tih kategorija, ženski, muški i srednji rod, te jedninu i množinu. Na višem bi se trebao uvesti pojam *singularia* i *pluralia tantum*. Na još višem stupnju obrazovanja treba proširiti znanje o složenosti rodovnoga sustava u hrvatskom jeziku te o neprototipnim ostvarajima kategorije broja, odnosno o višeznačnosti tih kategorija, što pokazuju tablice 3 i 4.

Tablica 3. Rodovni sustav u hrvatskom jeziku

rodovni status	imenica	m. r.	ž. r.	s. r.	napomena
jednorodovne	<i>tata</i>	+			
	<i>soba</i>		+		
	<i>leđa</i>			+	
općerodovne	<i>izjelica</i>	+	+		ili-ili*
dvorodovne	<i>bol</i>	+	+		i-i**
1. raznorodovne	<i>oko</i>			+	morfološki supletivizam***
	<i>oči</i>		+		
2. raznorodovne	<i>vodopija</i>				rod ovisi o značenju
	1. bot. 2. osoba	+	+		

Tablica 4. Kategorija broja u hrvatskom jeziku

imenice	jd.	mn.	napomena
<i>knjiga</i>	+	+	puna paradigma
<i>djeca</i>	+	—	sg. t.
<i>vrata</i>	—	+	pl. t.
<i>voda</i>			leksička i gramatička višeznačnost
1. kem. spoj	+	—	
2. rijeke, mora ...	+	+	
3. različite vrste	+	+	

* Tip *izjelica* ili je muškoga ili ženskoga roda ovisno o tome referira li imenica na mušku ili na žensku osobu.

** Tip *bol* muškoga je i ženskoga roda neovisno o referentu, iako ima pokušaja razgraničavanja roda prema tomu je li riječ o fizičkoj ili psihičkoj boli.

*** Rod se razlikuje u jednini i u množini.

Imenice se s obzirom na kategoriju broja mogu podijeliti u ove skupine:

1. imenice koje imaju i jedninu i množinu (tip *knjiga*)
2. a) imenice koje imaju samo jedninski oblik (tip *djeca*)
b) imenice koje imaju samo množinski oblik (tip *vrata*)
c) imenice koje mijenjaju broj zbog promjene značenja (tip *voda*)
3. imenice s potpunim sinkretizmom (i jd. i mn., tip *doba, leđi*).

Za određivanje broja imenica uz brojeve *dva, tri, četiri* ne treba primjenjivati dijakronijski kriterij. Imenica m. i s. roda u NAV ima oblik G jd., a ž. roda oblik N mn. Jedino treba napomenuti da je to poseban oblik kad dolazi koja atributna riječ: *dva gradska parka*.²¹

Kombinacijom više kriterija u prepoznavanju kategorije roda i broja mogu se dobiti:

1. morfološki razredi (pokazatelji su nominativ i akuzativ)
2. semantički razredi (pokazatelji su kategorija osobnosti, polisemija, terminološka upotreba)
3. sintaktički (sročnosni) razredi (pokazatelji su pokazne zamjenice, odnosno determinatori)
4. neobilježeni razredi.

Za prva tri razreda postoje markeri po kojima se mogu odrediti rod i broj. Jedino za četvrti nema nikakvih pokazatelja, jednostavno je potrebno znati da je imenica *skripta* posuđenica iz latinskoga kao imenica srednjega roda u množini (tip *kola*) i da je *Sapfo* ime grčke pjesnikinje, dakle ženskoga roda.

Tablica 5. Morfološki razredi

tip	m. r.	ž. r.	s. r.	jd.	mn.
<i>žena</i>		+		+	+
<i>tata</i>	+			+	+
<i>izjelica</i>	+	+		+	+
<i>djeca</i>		+		+	—
<i>usta</i>			+	—	+
<i>kolega</i>	+	+		+	+
<i>polje</i>			+	+	+

²¹ U hrvatskom je jeziku, za razliku od slovenskoga koji i danas ima dvojinu, ostao samo mali trag starijega stanja.

tip	m. r.	ž. r.	s. r.	jd.	mn.
<i>droeće</i>			+	+	—
<i>sanjke</i>		+		—	+
<i>Ante</i>	+			+	—
<i>Ane</i>		+		+	—
<i>selo</i>			+	+	+
<i>meso</i>			+	+	—
<i>oko</i>		+		+	+
<i>braco</i>	+			+	—
<i>auto</i>	+			+	+
<i>žiri</i>	+			+	+
<i>juli</i>	+			+	—
<i>trnci</i>	+			—	+
<i>Novi</i>	+			+	—
<i>Sali</i>		+		—	+
<i>most</i>	+			+	+
<i>kost</i>		+		+	+
<i>skrb</i>		+		+	—
<i>kisik</i>	+			+	—
<i>bol</i>	+	+		+	+

U tablici 5 poludebelo su otisnuti primjeri koji su prototipni, npr. većina je imenica koje završavaju na -a ženskoga roda i ima punu paradigmu (i jedninu i množinu), ili većina je imenica na -e srednjega roda i ima također punu paradigmu kategorije broja itd. Ispod prototipnih primjera nalaze se neprototipni primjeri, ali se svi razlikuju po nekoj oznaci roda ili broja. Završni fonem ima različit status, jednom je nastavak za N jd., jednom završetak osnove, jednom nastavak za N mn. r. itd. (npr. -i u primjerima *Novi*, *žiri*, *trnci*). Premda to nije metodološki najispravnije, uzeto je namjerno iz didaktičkih razloga upravo zato što se dočetak, bez obzira na to bio on nastavački ili osnovski, vezuje uz rod (odatile se imenice na -a proglašuju ženskim rodom).

Tablica 6. Semantički razredi

tip	muško	žen-sko	neu-tralno	m. r.	ž. r.	s. r.	jd.	mn.
<i>braco</i>	+			+			+	—
<i>izjelica</i>	+	+		+	+		+	+
<i>poglavica</i>	+			+			+	+
<i>ljudeskara</i>	+				+		+	+
<i>tata</i>	+			+			+	+

tip	muško	žen-sko	neu-tralno	m. r.	ž. r.	s. r.	jd.	mn.
<i>dijete</i>			+			+	+	–
<i>mačka</i>								
1. kuć. ljub.		+			+		+	+
2. <i>Felis catus</i>			+		+		+	–
<i>mačke</i>								
1. por. zvijeri			+		+		–	+
2. por. riba								

Tablica 6 je uzorak po kojem bi se mogao dalje razraditi suodnos značenja s kategorijama roda i broja. Kao što smo već vidjeli, i spol referenta na koji imenica referira utječe na rod imenice. Leksičko pak značenje uvelike utječe na kategoriju broja pa višeznačnica u jednom svom značenju može imati samo jedninu, a u drugome imati i množinu te može biti, ovisno o značenju, i nebrojiva i brojiva imenica, npr. *vino*, *voda* imaju samo jedninu kad znače tvar, a kad znače vrstu te stvari, imaju i množinu: *desertna vina*, *mineralne vode*.

Budući da se rod određuje po atributnom slaganju, nije dovoljno uzeti pokaznu zamjenicu u nominativu. Upravo primjeri kao što su *ova vrata*, *ova skripta* navode mnoge na zaključak da su to imenice ženskoga roda. Stoga pravilo treba proširiti i na akuzativ.

Tablica 7a. Sročnosni razredi

padež	sročnosni razredi			
	I (m ₁)	II (m ₂)	III (s)	IV (ž)
N jd.	<i>ovaj jelen</i>	<i>ovaj stol</i>	<i>ovo selo</i>	<i>ova žena</i>
A jd.	<i>ovoga jelena</i>	<i>ovaj stol</i>	<i>ovo selo</i>	<i>ovu ženu</i>
N mn.	–	<i>ovi trnci</i>	<i>ova vrata</i>	<i>ove sanjke</i>
A mn.	–	<i>ove trnce</i>	<i>ova vrata</i>	<i>ove sanjke</i>

Tablica 7b.

padež, jd.	nastavak	padež, jd.	razlikovni oblik	rod
N	∅	G	<i>stola</i>	m. r.
N	∅	G	<i>radosti</i>	ž. r.
N	-o/-e	G	<i>sela</i>	s. r.
G	-e	A	<i>dobru ženu</i>	ž. r.
G	-e	A	<i>velikoga vođu</i>	m. r.
G	-e	A	<i>veliku/velikoga izjelicu</i>	ž./m. r.

Zaključno se može reći da bi korisno bilo da se rod i broj obrađuju zajedno, da se uvede pokazna zamjenica kao glavni sintaktički pokazatelj i roda i broja (*ova žena, ovaj tata, ova vrata*), te da se kao sekundarni kriterij osim nominativa uvede i akuzativ (*ovu ženu, ovoga tatu, ova vrata*). Naime, kod imenice *tata* bit će dovoljan nominativ: *ovaj tata*, ali kod *djeca, vrata* neće: *ova djeca, ova vrata*, ali će akuzativ pokazati razliku: *ovu djecu, ova vrata*. Akuzativ će pomoći pri svim drugim kolebanjima u prepoznavanju roda imenica sklonidbe *e*, pogotovo kad je riječ o imenicama na *-a* (*vođa, izjelica*) (tablica 7b). Premda su *rod* i *broj* tema ovoga rada, vidljivo je iz raščlambe problema da pri svim spornim, »težim« primjerima treba uzeti u obzir i treću kategoriju, kategoriju padeža. Možda bi se tako mogli izbjeći za kroatistiku pretužni primjeri iz temeljnih jezičnih priručnika kao što su primjeri *vrata, leđa* ženskoga roda, *kola, leđa* jednina i sl., da ne navodimo druge. Da se izbjegnu pak pogreške kao što je odredba da su *telići* množina od *tele*, nema nikakva kriterija, treba jednostavno znati što je fleksija, a što tvorba riječi, što je jedna riječ, a što dvije riječi tvorene od istoga korijena. Kategorije roda i broja vrlo se lako razumiju ako se samo prihvati činjenica da svi imamo jedna *leđa*, ali su ona gramatički množina, da se može imati mnogo muške *djece*, ali su ona i dalje gramatički ženski rod jednine te da *tata* nikako ne može biti žensko iako se sklanja kao *žena*.

Citirana literatura

- Anić, Vladimir. 1998. *Rječnik hrvatskoga jezika*. Zagreb : Novi Liber.
- Babić, Stjepan. 1998. *Sročnost u hrvatskome književnome jeziku*. Zagreb : Matica hrvatska.
- Babić, Stjepan, Božidar Finka, Milan Moguš. 2000. *Hrvatski pravopis*. V. izdanje. Zagreb : Školska knjiga.
- Corbett, G. Greville. 1999. *Gender*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Corbett, G. Greville. 2000. *Number*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Čubrić, Marina, Ivanka Dlaka, Marica Kurtak. 2003. *1001 pitanje iz hrvatskoga jezika sa županijskih i državnih natjecanja*. 2. izdanje. Zagreb : Školska knjiga.
- Čubrić, Marina. 2004. *Hrvatski jezik 2*. Zagreb : Školska knjiga.
- Dujmović-Markusi, Dragica. 2004. *Fon-fon 2*. Zagreb : Profil.
- Francić, Anđela, Lana Hudeček, Milica Mihaljević. 2005. *Normativnost i više-funkcionalnost u hrvatskome standardnom jeziku*. Zagreb : Hrvatska sveučilišna naklada.

- Gvozdev 1967: Александр Н. Гвоздев. *Современный русский литературный язык* 1. Москва : Просвещение.
- Ham, Sanda. 2002. *Školska gramatika hrvatskoga jezika*. Zagreb : Školska knjiga.
- Hrvatska gramatika*: Eugenija Barić i dr. 1995. *Hrvatska gramatika*. Zagreb : Školska knjiga.
- Ivić, Milka. 1989. Neka zapažanja o broju i rodu u srpskohrvatskom jeziku. *Južnoslovenski filolog* 45, 27—44.
- Jelaska, Zrinka, i sur. 2005. *Hrvatski kao drugi i strani jezik*. Zagreb : Hrvatska sveučilišna naklada.
- Kordić, Snježana. 2005. Gramatička kategorija broja. *Zavičajnik*, Zbornik Stanislava Marjanovića. Osijek : Filozofski fakultet.
- Lončarić, Mijo, Ante Bičanić. 2003. *Hrvatski jezik II*. Zagreb : Profil.
- Maretić, Tomo. 1963. *Gramatika hrvatskoga ili srpskoga književnog jezika*. Zagreb : Matica hrvatska.
- Mel'čuk 2000: Игор А. Мельчук. 2000. *Курс общей морфологии (Cours de morphologie générale)* III. »Языки русской культуры« — Wiener slawistischer Almanach. Moskva — Beč.
- Menac 1975: Антица Менац. Распространенность категории рода в русском языке по отношению к некоторым другим языкам. *Вопросы методологии и методики описания русского языка в сопоставлении с родным*. Zagreb.
- Ožegov i Švedova 2001: Сергей И. Ожегов, Наталия Ю. Шведова. *Толковый словарь русского языка*. Москва : РАН.
- Rašov 2004: Петър Пашов. *Българска граматика*. Пловдив : Хермес.
- Pavličević-Franić, Dunja, Damir Domišljanović. 2006. *Hrvatski jezik 3. Jezični udžbenik za 3. razred osnovne škole*. 6. izdanje. Zagreb : Alfa.
- Peti, Mirko. 2001. Zbrojina. *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje* 27, 209—250.
- Raguž, Dragutin. 1997. *Praktična hrvatska gramatika*. Zagreb : Medicinska knjiga.
- Rod i broj u srpskohrvatskom jeziku. 1984. *Naučni sastanak slavista u Vukove dane. Referati i saopštenja*, 13/1. Beograd : Međunarodni slavistički centar.
- Silić, Josip. 2003. *Hrvatski jezik 2*. Zagreb : Školska knjiga.
- Silić, Josip, Ivo Pranjković. 2005. *Gramatika hrvatskoga jezika*. Zagreb : Školska knjiga.
- Stanojčić, Živojin, Ljubomir Popović. 2004. *Gramatika srpskoga jezika*. Beograd : Zavod za udžbenike i nastavna sredstva.
- Tafra, Branka. 1986. Razgraničavanje homonimije i polisemije (leksikološki i leksikografski problem). *Filologija* 14, 381—393.

- Tafra, Branka. 2004. Dopune hrvatskoj gramatici (uz 400. obljetnicu prve hrvatske gramatike). *Jezik* 51(2004)5, 169–176.
- Tafra, Branka. 2005. *Od riječi do rječnika*. Zagreb : Školska knjiga.
- Ušakov: http://zipsites.ru/books/slovar_ushakova/
- Znika, Marija. 1994. Gramatički podaci u jednojezičnom rječniku. *Filologija* 22–23, 313–322.
- Znika, Marija. 2006. Sintaktička norma hrvatskoga jezika u 20. stoljeću. U knj.: *Hrvatski jezik u XX. stoljeću*. Ur. Marko Samardžija i Ivo Pranjković. Zagreb : Matica hrvatska.

Again about number and gender

Summary

The grammatical categories of gender and number have been written about extensively in Croatian and international linguistics, so one has the impression that everything about them is clear. They have been elaborated upon in every grammar so far because they are key categories, and they are part of the primary and secondary school curricula; therefore, it is believed that they are integrated into basic native- and foreign-language knowledge. However, surveys of philology students and of teachers of the Croatian language point to the fact that educated speakers of Croatian are not always certain when determining the gender and number of certain nouns. In this paper, the roots of these uncertainties are explored; definitions of the two categories in Croatian grammars are discussed; and criteria for the classification of nouns by number and gender and the model of their description are introduced.

Ključne riječi: imenice, gramatičke kategorije, rod, broj

Key words: nouns, grammatical category, gender, number

